

Lyrisk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i Lyriskspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Det var med spenning at jeg tok imot utfordringen til å velge et dikt til Lyriskspalten. Takk Arild, for både utfordringen og din «poesi-ring».

Dikt har vært en del av mitt liv fra så lenge jeg kan huske. Da mine søsken fikk pianotimer fikk jeg timer i «elocution» hvor jeg ble lært å snakke høyt og tydelig og selvfølgelig var det dikt lært utenat som måtte presenteres. Struktur og form i diktenes musikalitet ble viktig for meg fra en alder av sju-åtte år. Jeg kommer fra Somalia og i denne nomadiske kulturen er dikt den høyeste kunstformen. Diktene går i arv fra generasjon til generasjon og de ble først skrevet ned på 1960-tallet etter at det ble utviklet et alfabet. Denne orale tradisjonen er noe jeg setter veldig stor pris på.

Det har vært vanskelig å velge et dikt, bare ett, til denne spalten og problemet har ligget i å velge mellom dikt skrevet på engelsk eller på norsk. En av Shakespeare's sonetter var veldig attraktiv men etterhvert bestemte jeg for en av de første norske diktene jeg måtte stoppe opp for og gå tilbake til, fordi jeg ble fascinert av ordene. Les det høyt!

Mange års røynsle med pil og boge

*Det er den svarte prikken
midt i skiva du skal treffa,
nett den, der
skal pili stå og dirra!
Men net der treffer du ikkje.
Du er nær, nærare,
nei, ikkje nær nok.
So lyt du gå og plukk opp pilene,
gå tilbake, prøva på nytt.
Den svarte prikken tergar deg.
Til du forstår pili
som stend der og dirra:
Her er og eit midpunkt.*

Olav H Hauge

Jeg utfordrer
Grete Hjelmeland:
et meget kjært og
ordglad menneske,
til Lyriskspalten.

Laila Farnes

